

Ärevad ajad balletilegendi Toomas Eduri elus: Alena vanemad teevad Valgevene kodu keldrisse punkri

Maailm on katki. Seda tunnetavad balletipaar Toomas Edur ja Alena Shkatula eriti teravalt, sest Alena on pärit Valgevenest ja seal elavad praegugi tema vanemad. Suurt rõõmu pakuvad perele viiekuune päikesekiir Lucy ning energiline ja empaatiline vanem tütar Elizabeth. Nii ühtehoidvat peret ei kohta iga päev.

- NB! PABERKANDJAL ILMUNUD SISU -

Praegu on maailm pahupidi pööratud, ütleb legendaarne balletitantsija ja endine Estonia balleti kunstiline juht Toomas Edur (53). "On keerulised ja närvilised ajad. Muudkui pabistad, mis saab edasi. Kõik muretsevad," sõnab ta. Õnneks toob laps ellu nii palju rõõmu, et see aitab halbadele asjadele vähem mõelda. Toomas ja tema Estonia priimabaleriinist elukaaslane Alena Shkatula (37) said läinud aasta oktoobris pisitütre Lucy vanemateks. Alena on valgevenelanna ja tal on Valgevene kodakondsus. Ta saab eesti keelest hästi aru, aga kindluse mõttes vastab küsimustele vene keeles. Edurite kodune keel on segu vene ja eesti keelest.

Tuntud balletipaar elab mõnuses vanalinnakorteris, lähedal Toomase endisele kodule, kus ta kunagi jagas pereõnne oma toonase partneri, baleriin Age Oksaga. Uue kodu asukoht pole juhuslik, just vana kodu juurde otsis Toomas ka uut, et tema ja Age ühisel tütre Elizabethil (12), hellitusnimega Betty, oleks kerge tema juurde tulla ja lihtsalt olla lähedal. Läbi kahe korruse ulatuv korter asub 15. sajandil hilisgooti stiilis ehitatud majas. Avarat esikut poolitab teisele korrusel viiv trepp. Paremat kätt jääb köök, vasakule avar elutuba kõrge lae, talade ja kaminaga. Valguskett taladel annab lisavalgust.

"Nende tulukestega on nii hubane, et me ei võtnudki neid pärast jõule ära," ütleb Toomas leebe naeratusega.

Väikesest köögiaknast langeb päikesekiir kollastele tulpidele eestiaegsel ümmargusel laual. Alena mängib lapsega matil sealsamas köögi põrandal. Siin ei aeta taga minimalismi ega steriilsust, vaid nauditakse elu. Selles kodus on eriline atmosfäär

kroonika.delfi.ee

Estonia teater
Eesti Rahvusballett
Teater

ja soojus.

"Siin saunas elab meil neli rott," kutsub Toomas sauna vaatama. Lavatsitel on mitu lahtist puuri ja palju pappkaste. "Toon neid kaste iga nädal alkopoest, nad närivad need tükkideks ja siis toon uut kaupa peale," naerab Toomas. "Meie loomad on vabadus. Ka kass Alisa ei puutu neid – nad austavad üksteist." Pere hiirekütil on elutoa söögilaua peatsis lausa oma isiklik tugitool, kus ta puhkab nagu kuninga kass.

Toomas, mille poolest erineb teist korda isaks saamine?

Toomas: Kui Elizabeth sündis, olin just Inglismaalt tagasi tulnud ja mul oli teatris väga palju tööd, kuid igal vabal hetkel jooksin koju tema juurde. Praegu olen töötu ja mul on palju vaba aega, mida saan koos perega veeta. Üritan tulevikku planeerida, tuua siia etendusi, kuid koroonatuli vahele ja nüüd veel sõda... Minu valdkonnas praegu absoluutselt ei vea. Seega, saangi pühenduda perele. Mõnus on olla koos, veeta koos pikki hommikuid, vankriga jalutamas käia. Kuhugi ei pea kiirustama.

Alena: Hommikud on meil tõesti erilised ja me saame ka aru, et meil on vedanud, et laps laseb vahel lausa kella kümneni magada. Lucy on üldse väga rahulik laps, põhjuseta ei nuta.

Toomas: Alguses oli raske, ärkasime ka kella nelja ajal hommikul. Lucyl olid gaasivalud, nagu ikka kõigil lastel. Õnneks oleme rahulikud inimesed. Kui laps kisab, siis Alena ei lähe närvi, vaid näitab üles veel rohkem armastust. Hellitab ja rahustab last. Ta kunagi ei lähe tigidaks. Alena on üldse haruldaselt hoolitsev inimene. Ta märkamatult kannab hoolt meie kõigi eest: Elizabethi, Lucy, kassi, rottide ja minu eest. (Naerab.) Üks nõustaja ütles Alenale sünnitusmajas: küll te näete, et kahe nädala pärast istute voodiäärel ja nutate, sest laps nutab, olete väsinud ega saa endaga hakkama. Õnneks meil ei ole olnud sellist hetke.

Kuidas sünnitus läks?

Alena: Sünnitusmajas läks kaua. Ootasime last tegelikult kaks nädalat kauem, rasedus läks üle tähtaja. Toomaseta oleks see päev olnud võimatu. Iga tuhu ajal oli ta mu kõrval abistamas ja lõpus võttis ka ämmaemandate töö enda peale. Oli tunne, et me

sünnitasime koos.

Toomas: Läksime öösel pool kaks haiglasse ja õhtul pool üheksa sündis Lucy. Muide, sünnitusel oli sama ämmaemand, kes aitas ka Elizabethi ilmale. Ütlesin talle, et mäletan teda, ja tema uuris, kuidas Elizabethil läheb. Kuna meie sünnitus kestis nii kaua, vahetus lausa kolm ämmaemanda vahetust. Kõik olid ülitoredad.

Missugused olid esimesed tunded pärast tütre sündi?

Alena: Olin justkui mingis võluudus. Esimene mälestus on pikalt oodatud tütrekese hääl. Tunne, kui ta pandi mulle esimest korda rinnale, oli lihtsalt võrratu.

Toomas: Me ei saanud oma õnnenuttu ära hoida...

Alena: Jah, nutsime koos. Kõik emad saavad sellest aru. See on tohutult suur eluhetk, väga emotsionaalne. Ja kui ilus on esimene päev lapsega! Muudkui käid ja vaatad teda. Lõputult. Nii tore, et ka minu vanemad said Minskist siia tulla. Kuna tähtaeg oli 6. oktoober, siis nad saabusid juba 1. oktoobril. See on nende esimene lapselaps ja nad väga tahtsid mulle sünnitusmajja järele tulla, meid tervitada. Nad ootasid tema sündi seitseteist päeva Tallinnas ja olid pärast Lucy sündi siin veel nädala.

Kuidas sai tütreke nimeks Lucy?

Toomas: Minu ema nimi oli Ljudmilla, aga talle meeldis, kui hüüdsime teda Lucyks. See oli Alena mõte panna meie tütrele nimeks Lucy, see väga puudutas mind. Ema oli stiililt väga prantsuse näitleja Brigitte Bardot` moodi ja jumaldas Suurbritannia kultuuri ja riiki. Ta tahtis väga seal elada ning võib-olla just tema unistuste tõttu sattusin ka mina Londonisse elama ja töötama.

Kuidas noore pere päevad välja näevad?

Toomas: Kodus on alati palju teha. Praegu sorteerin oma Londoni elu: asju, pabereid, mälestusi. Mul oli ka palju raamatuid, mida polnud kuhugi panna, ja vaatasin ka need üle: mõned andsin ära, osa viisin kunstiakadeemiasse, osa ootavad, kuni uus balleti- ja muusikakool saab valmis. Mul oli aega ka oma lapsepõlvraamatud üle vaadata. Kui olin lapsena haige,

lugesin neid. See andis võimaluse oma minevikku sukelduda, nostalgitseda ja meenutada tollast atmosfääri. Osa aega läheb ka tuleviku teatri projektide planeerimisele.

Missugused on olnud kõige raskemad hetked viiekuuse lapsega?

Toomas: Kui lapsel on valus ja sa ei saa teda aidata. Eriti kui laps on haige. Mäletan, kui Elizabeth põdes kahe-aastasena kopsu- ja keskkõrvapõletikku ning ravisime teda Pärnu haiglas...

Alena: Esimene kuu oli kõige raskem, pärast läks kõik tänu Toomasele oma rööbastele. Kui laps nuttis, oskas ta rahustada ja olukordi lahendada, see vähendas minu stressi väga palju. Meil tuli arvestada mitte ainult Lucy, vaid ka Betty'ga, sest ka temal võttis uue olukorraga harjumine aega. Saime kõik koos hakkama.

Toomas: Ma näitasin, kuidas lapsega tuleb olla ja mida teha. Kuidas teda keerata, rahustada, sülle võtta – erinevaid nippe. Kui laps nutab, tuleb teda kussutada, öelda vaikselt tššš. Siis ta rahuneb, sest on kuulnud kõhus sama müra.

Teate, mul on kahju vaid ühest – et ma ei saa anda tissi. Kui laps nutab, siis ikka oskan teda maha rahustada, aga kui ta läheb näljaseks, siis mul on nii kahju, et ma ei saa teda toita. (Naerab.)

Kas Lucy on pigem sinu või Alena moodi?

Toomas: Kui ta sündis, öeldi, et ta on minu moodi, nüüd öeldakse, et Alena moodi. Ise vaatan, et meie mõlema moodi. Alena näojooned tulevad välja. Elizabeth ka muutus kogu aeg: kõigepealt oli ema moodi, siis minu koopia.

Kes vankriga jalutamas käib?

Alena: Jalutame kõik koos. Betty käib isegi meiega vahel koos, siis ei pea koolitöid tegema. (Naerab.)

Toomas: Mul on erinevad traumad, joosta ma enam ei saa, aga me jalutame hästi palju, iga päev vähemalt 10 000 sammu, mõni päev ka 16 000. Kõnnime vankriga näiteks Russalkani ja tagasi. Lucy jääb kohe magama, kui kuuleb, et autod sumisevad. Enne Lucy't käisime kõik koos ratastega sõitmas, meil on

kokkupandavad rattad ja saame neid autoga transportida.

Intervjuu ajaks on koolist koju jõudnud ka Elizabeth ja istub isa kõrvale diivanile. Kõik kolm räägivad vene ja eesti keelt läbisegi.

Kas ka Elizabeth aitab hoida Lucy't?

Alena: Jah, alguses ta veidi kartis, kuid praegu aitab juba rohkem.

Elizabeth: Näiteks pärast jalutuskäiku võin mina teda vankrist sülle võtta ja viia üles koju.

Elizabeth, mida mõtlesid, kui kuulsid, et saad endale õe?

Elizabeth: Olin väga rõõmus ja õnnelik – nüüd on mul alati olemas keegi, kes on mulle toeks.

Toomas: Ta alati tahtis endale õekest.

Alena: Kui rääkisime sellest Elizabethile, siis järgmisel päeval teadis sellest juba terve kool ja Betty klassikaaslaste vanemad õnnitlesid meid. See oli naljakas.

Toomas: Klassijuhataja soovis ka õnne.

Kas Elizabeth käib tihti isa juures?

Toomas: Fifty/fifty oma ajast. Tihti/tihti.

Elizabeth: Nädal aega olen ema juures, nädala isa juures. Mõlemal pool on väga hea.

Kumb on rangem, ema või isa?

Elizabeth: Raske küsimus.

Toomas: Sa ei pea meid reetma. (Naerab.)

Elizabeth: Nad ei ole tegelikult väga ranged.

Kas sa tegeled ka tantsimisega?

Ma käisin viis aastat Hanna-Liina Võsa muusikakoolis, ühe aasta tsirkusetrennis ja nüüd õpin ainult klaverit, mis mulle väga ei meeldi. (Naerab.) Ema ja isa soovivad, et ma õpiks seda.

Toomas: See on kasulik, arendab inimest.

Balletis Elizabeth ei käigi?

Elizabeth: Käin rahvatantsus. Võib-olla käiksin ka balletis, aga ma ei veni. Puusad on kinni.

Toomas: Kuna Bettyl oli venitamisega raskusi, siis otsustasime, et jätame balleti ära. Kuid ta tõesti proovis: ta on musikaalne, tugev, koordineeritud, tal on super jalalaba, aju ja ka füüsiline mälu on hea, kuid puusad natuke kinnised. Aga kõigil ei peagi lahtised olema. Tal tuleb klaverimäng hästi välja. Betty on hästi tubli laps. Ta on omapärane, positiivne, suur suhtleja. Kuna ta veetis väikesest peale palju aega teatris, on ta avatud ja suhtleb kergelt. Ta on alati kõigiga väga sõbralik ja lahke.

Alena, kas mäletad oma esimest kohtumist Elizabethiga?

Alena: Tean Bettyt sünnist saati. Ta oli Estonia teatri laps, kõik teadsid teda. Kui Betty tuli teatrisse, pani ta ikka selga minu seeliku ja varvaskingad.

Toomas: Age tegi proove Alenaga ja siis tuli Betty ning istus alati tema nurgas. Talle nii väga meeldis Alena. Ta oli kogu aeg tema garderoobis. Alena oli Elizabethi kõige suurem sõber. Elu on nii kummaline, et kunagi ei tea, kuidas see läheb...

Elizabeth: Alena rääkis mulle, et ühes lavaproovis oli olnud hästi kõva muusika, ja ma ehmatasin.

Alena: Jah, ta jooksis minu juurde ja klammerdus. Hoidis minust väga-väga kõvasti kinni, ei ema ega isa saanud pea tund aega teda minust lahti.

Mis on kõige tähtsam lapse kasvatamisel?

Toomas: See, et laps teaks, et oled alati tema jaoks olemas. Ta saab küsida sinult kõike ja rääkida sulle kõigest. See on kõige tähtsam.

Kuidas olete kodutööd jaotanud? Kes mida teeb?

Toomas: Mulle meeldib nõusid pesta. Kui hakkasime käima, küsis Alena: kuidas sa nõusid pesed, näita mulle. (Naerab.)

Koduseid töid tegelikult jagame, aga Alena on hästi nobe, ta teeb kõik välkkiirelt ära – üks-kaks ja valmis! Ma jõuan alles öelda, et aitan sind, aga temal juba kõik tehtud. Miski ei ole talle raske.

Alena: See, kes on vaba, teebki tööd ära. Mina teen süüa ilmselt rohkem. Valmistan lihtsaid roogasid, mida saab kiirelt teha.

Toomas: Alena oskab maitsvaid suppe teha mitte millestki. Täielik võlur. Me sööme palju salateid, rukolat, spinatit, brokolit, bataadikartuleid, pastat, karrit, lambaribisid, kala, tatart, vrappe salatiga, hakklihaga ja enda tehtud sibulamoosiga. Ja mulle meeldib väga ka toores kala. Me ei valmista kastmeid ja kasutame üldse väga vähe soola toitudes.

Missugune isa on Toomas?

Alena: Isa, kel jätkub tähelepanu, armastust ja hoolitsust terve pere jaoks. Talle saab kindel olla, ta on väga usaldusväärne.

Toomas: Minu jaoks on tähtis armastus ja hoolitsemine. Ma ei saa aru nendest, kes sünnitavad, aga pole lapse jaoks aega. Mõistan, et inimene peab tööle minema, aga mõni sünnitab ja tormab paari kuu pärast tööle, sest karjäär on neile nii tähtis. Alena on küll loomulik ideaalne ema.

Alena, millal tahaksid tööle tagasi minna?

Alena: Ma ei küsi seda endalt enne, kui Lucy on vähemalt aastane. Hetkel tunnen, et see on kuritegu, kui ma ei näe Lucy kasvamas: tema naeratusi, liigutusi, huvi elu vastu.

Toomas: See on nii tore, kui hommikul ärkame ja Alena ütleb, vaata nüüd teda, kui armsalt ta ärkab ja ennast sirutab. Mis saab veel ilusam olla siin ilmas? Minu jaoks on lapsest saadik tähtis vaadata inimestele silma ja näha nende naeratusi. Alena on samasugune – emotsionaalne. Mul ei ole raske öelda: ma armastan sind. Mäletan, kui Betty jäi magama, laulsin talle vahel vene multikast tuntud ridu: "От улыбки станет всем теплей..." (Tänu naeratusesele on kõigil soojem olla. – toim.) See on nii tark laul. Kui naeratad kellelegi, tuleb see sulle tagasi.

Kas vahel ikka vaidlete ka?

Elizabeth: Olen ainult kaks korda näinud, et te vaidlete. Esimene kord oli siis, kui Alena oli aasta aega meiega ja olime Moskvas. Te läksite tülli, sest üks tahtis kuhugi minna, teine ütles, et on liiga hilja. Üks solvus ja läks teisele poole teed kõndima: üks ühel pool teed, teine teisel, mina keskel. Teine kord oli Pariisis. Meie seisime Alenaga perroonil, rong juba tuli, aga isa alles jooksis veel. Ta jõuab alati viimasel hetkel. Rongiüksed tulid juba lahti ja me nägime, kuidas isa alles jookseb. Alena pahandas siis, et miks ta peab alati viimasel minutil jõudma.

Toomas: Ma ei mäleta, et oleksime tülitsetud. Alenal ei ole raske vabandada ja sama lugu on minuga. Kui meil harva on arusaamatusi, räägime need kohad läbi. Me ei võistle teineteisega. Me ei soovi näida teineteisest paremad või targemad. Austame teineteist ja saame aru, et me kõik teeme vigu, seega ei tasu kellelegi tema prohmakat nina alla hõõruda. Võib-olla tuleneb see sellest, et me ei ole esimeses nooruses.

Alena, kuidas sa õppisid eesti keele ära?

Alena: Alguses polnud mul plaani Eestisse pikemaks jääda ja arvasin, et eesti keelt ei lähe vaja. Kuna teatris oli põhikeel vene keel, siis tõesti polnud sellist vajadust. Hiljem valmistusin eksamiks ja kahe aasta pärast tegin eesti keele eksami ära. Keele õppimine ei olnudki minu jaoks väga raske, sest olin varasemalt saksa keele grammatikaga juba tuttav. Kuid tean, et paljude jaoks on eesti keele grammatika õppimine tõsine vaimne katsumus.

Mul ei olnud plaani Eestisse jääda, sest arvasin, et Estonia lava on väikesevõitu. Kusjuures see on väike ka otseses mõttes: olen pikka kasvu, nagu ka minu endine lavapartner Denis Klimuk – tundsin temaga pidevalt, et lava on väike. (Naerab.) Aga Toomase suhtumine oma truppi, erakordselt hea repertuaar ja usk minusse muutsid mu meelt. Sain tantsida selliseid rolle, millest iga baleriin unistab. Hakkasin Toomast usaldama ja kuulama, mida ta mulle räägib. Sain aru, et õnn ei peitu lava suuruses või teatri nimes. Vaid selles, mida suudad saavutada ja kuidas arened. Sellel teekonnal on erakordselt tähtis, et keegi sind toetaks. Toomas uskus minusse rohkem kui mina endasse. See on väga tähtis tantsija jaoks, et oleks keegi, kes sinusse usub, motiveerib, aitab. Ballett on emotsionaalselt ja füüsiliselt

väga raske ala ning traumad annavad pidevalt tagasilööke - usk endasse lööb kõikuma. Tänu Toomasele arenesin kui tantsija ja eluväärtused muutusid.

Toomas: Alena kasvas suures teatris, kus on suured intriigid. Kui tulin Estoniasse, nägin, kui haruldane tantsija ta on ja kui äraehmunud. Proovis tegime üht, kuid laval olles ta justkui unustas kõik selle, mille nimel tööd tegime, ja tantsis vanamoodi. Ta ei suutnud ennast muuta. Ta on tagasihoidlik õrna südamega inimene ja oli väga maha surutud – tal puudus usk endasse. Ma ei ole see, kes karjub ja annab jalaga tagumikku, mul on teine lähenemine inimestele – seletan kõik lahti ja olen eeskuju. Alguses kogu trupp ei saanud minu filosoofiast aru. Alena oli esimene, kes hakkas mind päriselt kuulama kolme aasta pärast. Ja tema olemine ja arusaamine muutusid. Tema tulemusi nähes hakkasid ka teised tantsijad mind kuulama.

Alena, sul on endiselt Valgevene kodakondsus?

Alena: Püüan juba aasta sellest lahti öelda, et saada Eesti kodanikuks, kuid bürokraatia on olnud väga keeruline. Alles nädal tagasi käisin taas Valgevene saatkonnas.

Millal viimati Minskis olite?

Toomas: Neli aastat tagasi, kui olin Moskvas Mosfilmis telesaate "Bolshoj ballet" žüriis, mis otsis balletitähti. Võtsin Alena ja Betty ka kaasa. Sõitsime sealt kolmeks päevaks Minskisse.

Kuidas on teie meeleolud praegu, mil käib Venemaa sõda Ukraina vastu?

Alena: Elan seda väga raskelt üle. Ümberringi on liiga palju valu, millele pole õigustust. Koroonaviiruse kogemus pidanuks ju näitama, et inimesed võiksid oma jõu ja tahte ühendada ning püüda meie maailma paremaks teha... See on ülimalt valus, kuidas murtakse inimeste saatusi ja elusid. Inimesed elavad hirmus. Valgevenes käib omapärane sõda omaenda rahva vastu. Mingil hetkel ma ei suutnud enam lugeda uudiseid Valgevene kohta, see oli liiga valus. Paljud minu sõbrad, kes said, põgenesid riigist. Minu vanemad on praegu seal ja valmistavad oma eramaja keldris punkrit. Inimesed, kes elavad Ukraina piiri lähedal, püüavad ära sõita. Keegi ei taha uskuda halvimat

stsenaariumi, kuid vanemad ostavad igaks juhuks kõik retseptiravimid välja. Püütakse elada oma elu edasi, kuid kõigi südames on suur mure tuleviku pärast. Ema elas kõike nii üle, et talle kutsuti isegi kiirabi.

Toomas: Sa võid inimese Nõukogude Liidust ära tuua, kuid mõne sisse jääb Nõukogude Liit igaveseks. See on väga kurb. Mõni soovib seda liitu lihtsalt jõuga ja igapäevase meedia hüпноosiga taastada. Kõik see vale, mida inimestele räägitakse, on kohutav. Propaganda on hirmuäratav jõud. Igas riigis on mingil määral vale poliitikat ja inimesi kasutatakse ära, aga kuski peab olema piir.

Kui palju on Lukašenka režiim puudutanud sinu tuttavaid, kes elavad Valgevenes?

Alena: Valgevene teatris oli nende avalik kiusamine, kes ei toeta võimu. Artistid, muusikud, dirigendid ehk terve loominguline kollektiiv, ligi 180 inimest ühines mu endises teatris ja tegi ühise videopöördumise vägivalla vastu. Neid kõiki sooviti vallandada, aga siis oleks pidanud ka teatri kinni panema.

Toomas: Paljud kardavad, kasutatakse hirmutamistaktikat.

Alena: Mu tuttav kunstnik peab kustutama Telegrami äpi iga kord, kui läheb kodust välja, sest kui tänaval kontrollitakse ja see sealt leitakse, ootab sind vahistamine. Mu tuttav klaverimängija kõndis lihtsalt sõprade poole, kui ta ära lohistati ja peksti üle terve keha nii, et ta oli üks suur sinikas. Klaverimängijad hoiavad oma käsi ja ta palus: ärge ainult käsi puutuge! Kuid ei, sõrmed murti ja öeldi: no vaatame nüüd, mis klaverimängija sa enam oled!

Soovin väga, et inimesed ei paneks kõiki venelasi ja valgevenelasi Vene-Ukraina sõja foonil ühte patta. Loodan, et inimesed jäävad tolerantseks venelaste ja valgevenelaste suhtes ning mõistavad, et riigi sees on paljude jaoks elu täielik põrgu ja see ei ole nende süü. Nad on samuti ohvrid.

Toomas: Tuleb mõista, et see on režiimi ja Putini sõda, mitte venelaste sõda. Sõda korraldab Venemaa diktatuur.

Kas olete mõelnud, mida teete, kui agressor peaks ka siia

jõudma?

Toomas: Kõik oleneb. Mingisugust plaani ei ole. Võib-olla tuleks toitu veidi varuda, vett ja kuivaineid. Nagu mu vanaema ja ema elasid, tatar viieliitritelistes purkides hoiul. Mu ema Ljudmilla sündis enne sõda, 1938. aastal Peterburis. Täpsemalt 29. aprillil ehk rahvusvahelisel tantsupäeval. Ta elas Leningradi blokaadi üle pisikese lapsena, süüa oli seal vähe. Õnneks said nad sealt üle Laadoga praamiga minema. See, mis praegu toimub Mariupolis, on ju ka blokaad. Väga hirmus. See ei ole aus sõda – meie ajal teha sellist sigadust!

- ÄÄREJUTT -

Alena võttis vastu otsuse aidata Ukraina sõjapõgenikke ning pakub ühele perele, kus on ema 8kuuse lapsega ja vanaema. Alena annab neile elamiseks oma kesklinna 2toalise korteri.

Tagasihoidliku inimesena ei soovinud ta sellest alguses ajakirjandusele rääkida, kuid mõtles ümber lootes, et tema samm on eeskujuks ka teistele inimestele, kellele on võimalus sõjapõgenikke vastu võtta.

Balletipere on lisaks sellele aidanud ukrainlasi rahaliselt ja asjadega, viinud annetuspunktidesse hügieenitarbeid, akusid ja akulaadijaid ning ostanud vajalikke asju korterisse saabuva pere jaoks.

Aitavad Ukraina perekonda

Alena võttis vastu otsuse aidata Ukraina sõjapõgenikke ning pakub ühele perele, kus on ema 8kuuse lapsega ja vanaema. Alena annab neile elamiseks oma kesklinna 2toalise korteri.

Tagasihoidliku inimesena ei soovinud ta sellest alguses ajakirjandusele rääkida, kuid mõtles ümber lootes, et tema samm on eeskujuks ka teistele inimestele, kellele on võimalus sõjapõgenikke vastu võtta.

Balletipere on lisaks sellele aidanud ukrainlasi rahaliselt ja

asjadega, viinud annetuspunktidesse hügieenitarbeid, akusid ja akulaadijaid ning ostnud vajalikke asju korterisse saabuva pere jaoks.

- PISITEKST -

●

"Praegu olen töötu ja mul on palju vaba aega, mida saan koos perega veeta." Toomas

●

"Tunne, kui laps pandi esimest korda rinnale, oli lihtsalt võrratu." Alena

●

"Me ei soovi näida teineteisest paremad või targemad." Toomas

●

"Minu vanemad elavad Valgevenes ja valmistavad oma eramaja keldris punkrit." Alena

●

"Tunnen, et see on kuritegu, kui ma ei näe Lucy't kasvamas." Alena

●

"Loodan, et inimesed jäävad tolerantseks venelaste ja valgevenelaste suhtes." Alena

●

"Alena oli esimene, kes hakkas mind päriselt kuulama." Toomas

"Sain tantsida selliseid rolle, millest unistab iga baleriin."Alena

"Minu jaoks on tähtis armastus ja hoolitsemine."Toomas